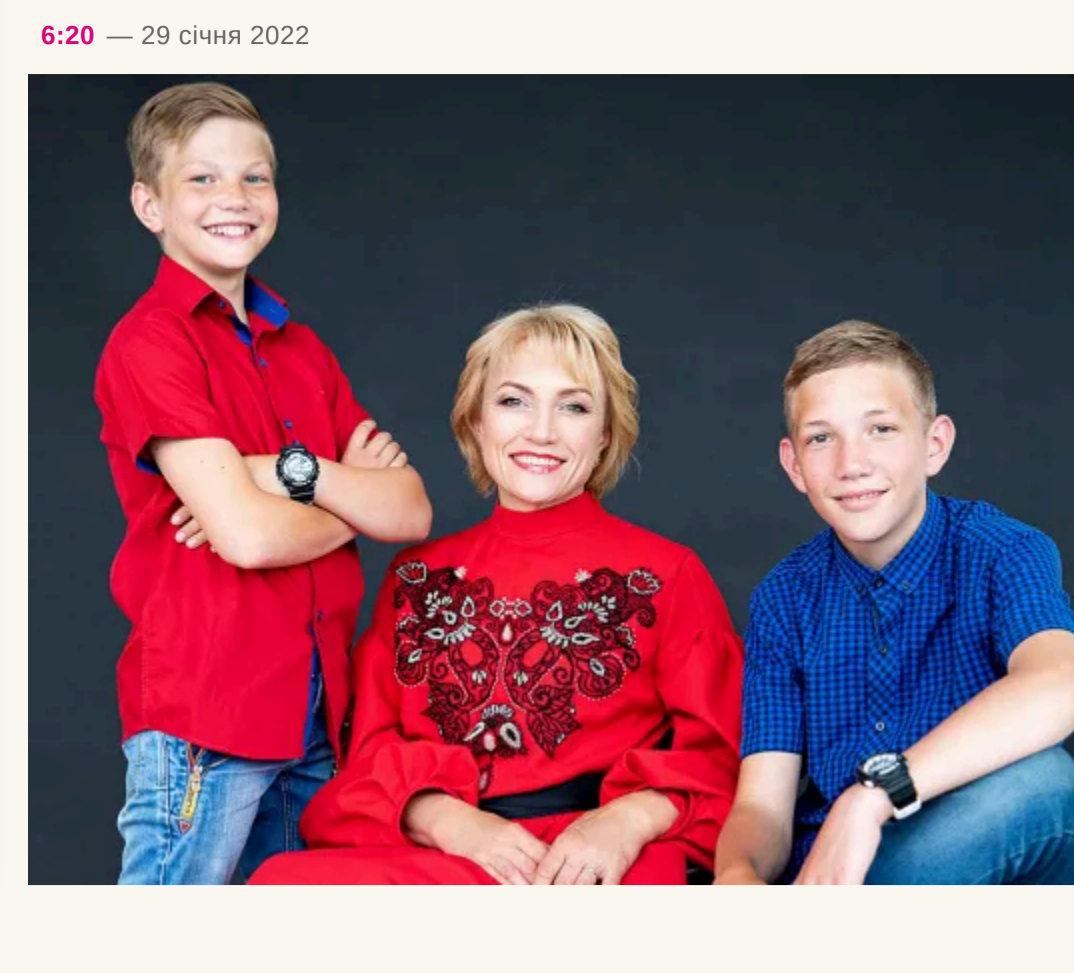

ОСТАННІ НОВИНИ

- 13:08** Лобода втратила розширений особняк у росії: фото викликали ажіотаж у мережі
- 12:40** У лікарні помер 12-річний хлопчик, якого збила суддя у Кривому Розі: що відомо
- 12:38** Сотні тисяч з бюджету та від пов'язаних з ним організацій: стало відомо, скільки заробляв Шабуїнін під час служби
- 12:23** «Виривав зубами чену за ченкою й закіндав гранатами ворога, як у бойовику»: історія штурмовика, що здолав страх сміхом
- 12:18** Мобілізація потребує змін: Федоров жорстко розкритикував роботу ЦДК
- 12:08** Україна створила ракету для аеростатів, яку не бачать в космосі
- 11:44** росія накриває бензинова

25 РОКІВ ПОТОМУ
«Жартую, що у мене все, як у людей. І шлюб, і діти, і розлучення»: інтерв'ю з багаторазовою призеркою Паралімпійських ігор Світланною Трифоновною

Лариса КРУПІНА, «ФАКТИ»

Цього року «ФАКТИ» відзначатимуть 25-річчя історії. За цей час на сторінках нашого видання публікувалося безліч газет. За цей час людей і надзвичайні та парадоксальні ситуації, в яких вони опинялися. В публіци «25 років потому» ми розповідаємо читачам, як складалося життя героїв цих публікацій.

У 13 років лікарі поставили їй невірний діагноз. Не помітили пухлину на хребті...

— Коли спохватилися, зробили операцію. — згадує Світлана Трифоновна. — За рік до випуску. Щоб встигла «розходиться» та прийшла на бал хоча б на мільярд. Я обурювалася: «Ще чоє! Прийдіть туди на своїх двоє!» Але навіть на мільярд прийти не змогла.

Довго не хотіла змиритися, що все скінчено. Проїшла через усі можливі й неможливі лікувальні сеанси. Але через декілька років зрозуміла, що покращення немає. Пам'ятаю, сказала: «Раз так, буду робити з лимона лимонад!»

Правда, тоді вона зовсім не уявляла, як саме.

«Свій вік не афішу. Мені ще заміж виходити»

Світлана не змінювалася. Майже. Якою я запам'ятала 20 років тому біля ресторанчика на КРЕСІ (район в рідному місті спортсменки Кривому Розі), де ми записували інтерв'ю, такою й знайшла. Свіжою та вічно молодого. Відьма вона, не іншає...

— Якоюсь мірою так, — сміється Світлана.

— **Вік називаємо?** — запитує я, вдивляючись в екран монітора під час розмови по скайпу.

— Я його не приховую, але й не афішую. Мені ще заміж виходити.

— **Як?! В пресі ж нічого про розлучення не було.**

— Так що ви казали про мою вічну молодість, Ларисо?

— **Отже, не бажаєте говорити про розлучення... Тоді про пластику розкажіть. Це моя помста.**

— Та не було пластики, не було. Всі мої три старші сестри й мама виселяють молодих за свій вік. Генетика! Масажка обличчя також не роблю. Виключно креми. Плюс спорт у мене. 20 років — тільки у професіональному. Звикала багато рухатися. Ну й контролювати себе в їжі.

— **Діти?**

— Жодних дітей, хоч я скільки до половини. Головний принцип: «Істи не від нудьги, не за компанію, а тоді, коли дійсно заводиш». Франці — дві склянки теплої води. Через пів години — кава з молоком без цукру та бутерброд: підсушений зерновий хліб зі шматочком запеченого гарбуза або з морською капустою. Через дві години — легкий обід... М'ясо їм рідко.

— **А чоловіка як годували? Люди кажуть: бажаш все життя давитися пельменями з крамичиці — одружись зі спортсменкою. Її ніколи не буде вдома.**

— Мій колишній чоловік сам спортсмен (Павло Гонтовий відомий український спортсмен, десятиразовий чемпіон України з автоспорту — Авт.). Тож нікто не вимагав замість смазань варити борщ. Під час моїх від'їздів допомагали сестри з Кривого Розу. А коли змагань і зборів не було, родина мала, як то кажуть, перше, друге, третє і компот.

Світлану називали «перлиною української збірної»

— **Шкода, що така гарна й відома пара розійшлася. Пам'ятаю, як в одному з інтерв'ю «ФАКТАМ» ви розповідали, що Павло, заливаючись до вас, ніколи не приходив без сюрпризів і гостинців. Завжди привозив з Києва... товстолобиків.**

— Так. Величезних. Живих. Я навчалася в Дніпропетровському інституті фізкультури і спорту. За рік до сіднейської Паралімпіади готувалась у Дніпрі до Ігор. Тоді займалася паверліфтингом. Поневарилася по квартирах та готелях, часто залишалася у подругу — колежанки зі спорту. Її друг познайомив нас тоді з Пашею, який жив у Києві, але часто проїздом був у Дніпрі. Тоді Павло й надумав привозити цих товстолобиків, яких ми з подругою смажили пів ночі на кухні.

Паша був не тільки чоловіком, але й соратником. Чудово було сходитися в цілях, завданнях, цінностях. Коли я зайнялася лижними перегонами, Паша напередодні Паралімпіади в Солт-Лейк-Сіті знайшов майстра, який зробив так, щоб мій боб (спеціальні санчата, на які рухаються паралімпійці у лижних спорти. — Авт.) з вулгепластику, максимально легкий та стійкий, допоміг мені завоювати три срібла в лижних перегонах і бронзу в біатлоні. Це був мій зрізовий час. Найкращий результат у команді.

— **Пам'ятаю, ЗМІ вас ще називали «перлиною української збірної».**

— І ось «перлина» заводалася: чи не час мені стати мамою? Адже час спливає...

Про визначну українську паралімпійку «ФАКТИ» вперше розповіли у квітні 2002 року

«Першого малюка народила майже в 36 років, другого — майже в сорок. Відкладати не було куди»

— Лікарі в один голос казали: «Якщо ви не ходите, вам народжувати не можна», — продовжує Світлана. — Вважалось, що пологи можуть погіршити здоров'я жінки, яка переживається у візюку. Такий стереотип необґрунтований. І я зробила по-своєму. Не тільки завагітніла, але ще й до останнього дня вела активний спосіб життя. Перші три місяці була на зборах. Просто занадто не первантажувала себе. За три тижні до пологів їздила на море. За добу до пологів плавала у басейні, в сауні трошки посподила. Машину до останнього водила. Тільки коли почалися перейми, за кермо сів чоловік. У день народження нашого довогоочкуваного первістка ми якраз купували будинок за містом в Київській області. Тож наш син прийшов у максимально облаштований для нього світ.

— **Були якісь проблеми під час пологів?**

— Жодних. Більшість лікарів казала пологали на кесаревому. Але в мене немає деформації тазостегнових суглобів, і у 2003 році народжувати сама. Малюк вагою 3600 і зростом 51 сантиметр народився у вересні після Паралімпіади в Солт-Лейк-Сіті, в мої майже 36 років. А після Паралімпіади в Турині, де я завоювала бронзу й срібло в біатлоні, ми народили другого синопчка. В мої майже сорок.

Це був 2007 рік, чоловік поїхав у відрядження, і я, позбавши сестру в машині, завагітніла в пологів. У мене вже були перейми. Сестра ледаве не знепритомніла, злякавшись за мене. Добре, що була неділя і шкляки були напівпорожні. І я зробила по-своєму, фізіологічним шляхом. Потім кажу лікарю: «А де тут найближча парковка? Мені треба машину перегнати. Я її біля пологового залишила». Лікар ледь не впав.

Приймала пологи та ж сама чудова команда лікарів у 7-му пологовому будинку в Києві, на Предславинській.

“Читайте також: «Дев'ять років тому я думала, що життя закінчене»: що сталося з героїнею «ФАКТИВ» Машою Куликівською, якій невідомий благодійник подарував будинок

— **Мабуть, ваші пологи стали для багатьох несподіванкою в ті часи...**

— Певною мірою. Жінки, які пересувалися у візках, побачили, що все можливо. У нас вже саме тіло, так само протікає вагітність, і не так вже треба тужитися, як ми всі з переляку думаємо. (Сміється.) Девкі потім наслідували мій приклад.

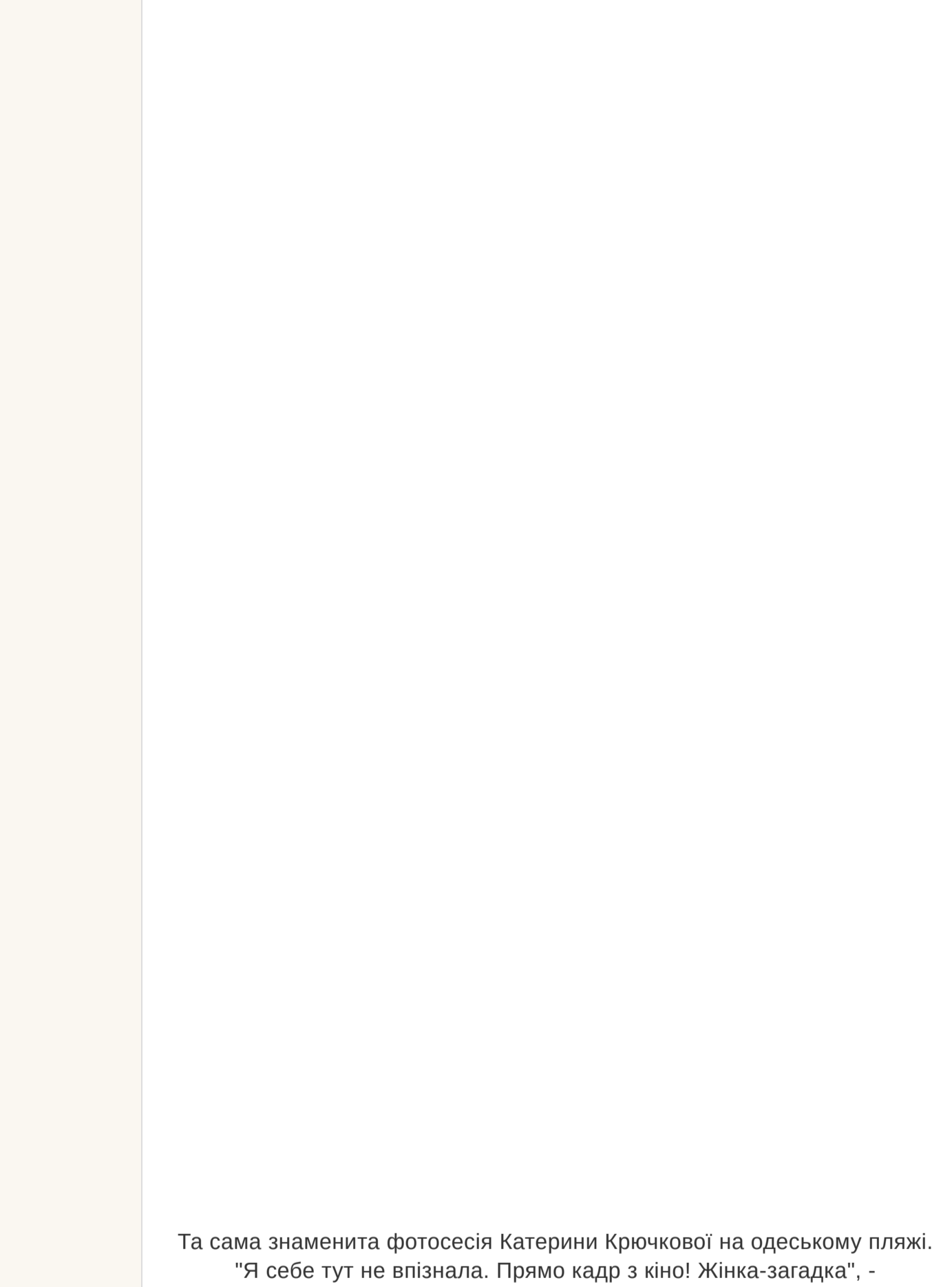
— **Ви, мабуть, незворушна мама? Спортсменка все ж таки. Із залізним характером і витримкою.**

— Та ні. Я була спочатку просто крейзі-мамою. Але потім зрозуміла: стільки мамі кожної секунди сином не потрібні. Та ще й у 2010 році пішла зі спорту та стала сумувати за сином, лямками, за перемогами та ейфорією, коли стоїш на п'єдесталі і звучить Гімн України. Чим можна замінити цей драйв? Я любила своє материнство, але інша частина мого душі жадала повторення спортивних емоцій. І коли мене запросили телеведучою на канал УТ-1 в передачу «Жити на рівних», а потім я ще й вела «Щоденник Паралімпійських ігор», весь час відчувала: «Це воно!»

«Дивилася на фото й думала: «Невже це я, така гарна? Капець!»

— **Який найухваліший вчинок ви здійснили останнім часом?**

— Знялася у фотосесії на одеському пляжі. Я туди приїхала в рамках проєкту з питань доступності для маломобільного населення. Пішла з фотографом Катериною Кричковою на пляж. Ані гриму, нічого. Вона каже: «А давай зніму тебе після купання». І вже сонце сідало... І я: «А давай!» Потім побачила світлина. Мені все так сподобалося! Думала: «Невже це я, така гарна, така загабова? Сима себе не впізнала. Капець!» (Сміється.)

Та сама знаменита фотосесія Катерини Кричкової на одеському пляжі. «Я себе тут не впізнавала. Прямо мадр з якої Жана-загадка», — посмікається відома спортсменка та телеведуча

— **Ваш колишній чоловік влаштував особисте життя?**

— Я не володію інформацією. П'ять років тому ми не змігли пережити чергову сімейну кризу. Вирішили певний час пожити окремо. І... нікто не захотів повертатися назад. Ратом виявилось, що це найкращий вихід. Звичайно, діти мріяли, щоб батьки жили разом. Але я їм кажу, що трапляється й таке, що прекрасні люди розлучаються, але продовжують любити своїх дітей. Не менше. І навіть більше. У мене ростуть чудові сини. Старшому — 18 з половиною, він вчиться в юридичному коледжі, займається фехтуванням. Молодшому — 14. Він м'якший. Хазяїновитий, практичний. Йому подобається готувати. Я їх дуже люблю. Вони вже дорослі хлопці, які все розуміють. Вони — моє щасття.

— **У вас немає відчуття катастрофи? Ви так спокійно розповідаєте про розлучення. Але ж це доволі травмуюча подія.**

— Ми вже п'ять років розлучені. Просто обговорюю цей факт тільки зараз. Є відчуття, що життя подібує ще одну казку. Адже одна вже була. Я живу з гармонією в собі і відкрита для світу. І відкрита для нового кохання. А, ви маєте на увазі, чи переживала я п'ять років тому. Звичайно. Спочатку. А потім стала жартувати над собою: «Стоп! Свето, але ж ти хотіла, щоб у тебе все було, як у здорових людей. І ось тепер у тебе все, як у людей: і шлюб, і діти, і розлучення...»

Заслужений майстер спорту України та мама двох дітей чудово впиласяся у Всеукраїнський проєкт ETHNO FASHION BY POTLOVA "Миру тобі, Україно!" (фото Катерини Потлової)

З досьє «ФАКТИВ»

Світлана Трифоновна — українська паралімпійська лижниця, заслужений майстер спорту України з лижних перегонів. Лижними перегонами стала займатися у 1997 році. Брала участь у шістьох Паралімпійських іграх. Призіві місця: на Паралімпійських іграх у Наганю з біатлону та лижних перегонів (1998), у Солт-Лейк-Сіті (2002), у Турині (2006). Лауреат Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття» (2015 рік). Нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня, орденом «За заслуги» II і III ступеня. Викладає реабілітологію в університеті фізкультури і спорту.

На фото у заголовку Світлана з синами Тимофієм (ліворуч) та Микитою (фото Катерини Кричкової)

“Читайте також: «Коли дізналися з чоловіком, що буде хлопчик, жартували, що назвемо Остапом: Остап Бенда — було б забавно»

Читайте нас у Facebook

6021

До змісту спецтеми

Подібні повідомлення? Виділити та натиснути CTRL+Enter

Друкувана версія | Лист редакторів | Поскаржитися

Поділитися | 0 | Поділитися | Поділитися | Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Тельщик — «срещант» та досвід Желізна — «Восьма Желізна» та прощання. Прогноз на 17 червня
- Газ для українців різко подорожує: газарки зростуть вже цієї осені
- Як правильно використовувати капсули для кризи: поради та кроки лікування
- Зелень не з'являє навіть через тиждень: лайфхак від шеф-кухаря

Новини партнерів

Мана сайту

Україна	Світ	Культура	Шоу-бізнес	Здоров'я	Спорт	Шоу-бізнес	Гороскоп	Пошук
Україна	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща
Україна	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща	Польща